

immortalitatem non planè cognoverunt, maximis læpe tamen contentioni-
bus, & acerbissimis discriminibus vi-
tam, & caput suum objecere. Quod pro-
fecto non fecissent, nisi à natura ipsa ad-
moniti, summum quiddam bonum exi-
stere conjectati fuissent, cujus in imagi-
ne, & simulacro tam multas partes ex-
perirentur esse delectationis, & gloriæ.
Est enim profecto hæc sanæ, & laudis
ad commemorationem hominum cele-
britas, imago illius verè immortalita-
tis, quæ eximio dono omnipotentis Dei,
uni Christiano generi, per Dominum no-
strum Jesum Christum proposita est, ad
quam potissimum aspirare debemus:
hanc verò ita caram, jucundamque du-
cere, si probequm, & prudentium testi-
monium nobis deferatur, quod quidem
in te nobis egregie contigit. Non enim
ingenio solum tuo honorati, illustrati-
que sumus, sed (quod nobis etiam gra-
tius est) iudicio comprobati, etsi enim
ingenii gloria concedis nemini, vel om-
nibus potius præstas, qui in hoc scriben-
di genere cum laude versati sunt, tamen
cum ipso scriptionis argumento offen-
das, qua sis pietate, sapientia, religione
præditus, jucundius etiam accepimus
testimonium optimi, & religiosissimi vi-
ri, quam studium doctissimi. Quapro-
pter maxime virtute, tu quidem, id enim
es consecutus, quo nullum majus homi-
ni bonum in hac vita existere posse vi-
deatur: maximorum enim donorum,
quibus te affecerat Deus, gratia illi (quo
ad mortali homini licuit) relata, illud